

«Mina, Jahve!»

Seekordselt otsustas ta palju avalikumalt tegutseda. Esimesena saatis ta määratud aeg-ruumi oma ustava sõiduvahendi. Ise siis lipsas takkajärele, olles kaasa haaranud ainult operatiivraali koos kaheksa kuldnoka suuruse mini-drooniga. Seljas oli tal juba ja ainult must kostüüm kiivermaskiga, loomulikult ei unustanud noormees ennast eelnevalt Faraday-rõngassärki sisse mähkida, austades ohutuseeskirja. Rännuprotsessi käigus pigistas ta isegi silmi kõvasti kinni, kuid ei see, ega ka maski päikesepilli mõjuga silmaläätsed ei suutnud nägemisorganeid tema ümber tantsivate valgussähvatluste ja pisipiksete poolpimendavast mõjust eemal hoida. Ebameeldiv oli, kuid pidi kannatama natukene, pärast tuli oodatav minestus.

Sihtkohas valitses öö. Nagu öö kõrbes ikka, oli see toonud janutekitava palavuse vahetuseks judinaid tekitavat külma. Miinuskraade tundis mõneti ka minut tagasi siinses liivariigis materjaliseerunud inimene. Ülepingutusega kaasnenud vererõhu tõus ja peavaluhood koos ilge liiveldusega, mis pakkusid nuhtlust iga siia-sänna ja vastupidi vojaažiga ning mis olid üleni mustas ülikonnas isikule juba harjumuseks saanud, said endale kaaslaseks nüüd ka külmavärinaid. Ülbe nägu kurjakuulutava kiivermaski taga muigas justkui omaenda kaasuse üle naeratades. Tõesti, seni oli tal õnnestunud alati sattuda kas hommiku, keskpäeva või vähemalt õhtusesse aega. Ja nüüd siis oli ta öise ajaga täppi pannud.

Oma teist, nii öelda varjatud stalker-operatsioonide läbiviimiseks taaskasutuspoest hangitud vana militaarriietust, mis ise oli küllaltki õhuke kuid mida saaks tekina kasutada ta ei raatsinud kaasa võtta (enda rumalusest, nagu selgus). Isegi avalike ilmingute jaoks kasutatava ja siin ja praegu tema seljas oleva kostüümi juurde käiv natuke ebamugav mantel jäi tulevikku, arvas ju selle omanik, et eesseeisvas teos selles tolku pole, kuna asi ei olnud üldsegi mulje loomises. Mitte, et sellest mingi tragöödia pidi moodustama, aga ikkagi polnud tal mingit tahet ülejäänud öö läbi külmetada. Selle möödamineva, kuid siiski ebameeldiva olukorra üle mõtiskledes, meenus talle et ergonoomses matkakotis kindlasti oli termotass kaasas koos sooja teega. Oh neid kõrvaltoimeid, mälu teevad ka sassi! Hea, et vähemalt joogi korral oli ta külmafaktorit ette näinud.

Kohe pärast segavat peariietuse mahavõtmist, mugavamaks kiivrikandmiseks kiilakaks aetud pea ööelukatele eksponeerimist ja aromaatselt Earl Grey lonksu, läks elu rõõmsamaks. Ta avas ka sülearvuti, olles otsustanud kohe praegu otsingut alustada. Autoprogrammis droone käivitades,

seadistas igaühele neist ilmakaarele vastava otsingusuuna, mida tagasid neile lisatud kompassid. Alles pärast seda lasi ta neil raamjalgu uinakust ärkavate putukatena välja sirutada. Masinate indikaatorid vilkusid jooksvate oranzvärvidega, tumehallid kehad löid läikima täiskuu valguses, kui nende propellerid neid liivapinnast eemaldasid ja inimkõrgusele vaikse sumina tõstsid. Luuredrooni kaamerate vastavad aknakesed arvutiekraani peal teatasid, et Selena valguskiirtest juskui oleks kasu, kuid otsitavaks oli inimene ning vaja läks lisaks ka soojusandureid. Nõutud omaduse käivitusnupp leidis puuteplaadi kerides kiiresti ja koheselt muutus droonidelt ülekantud pilt kontrastsemaks. Lennumasinate omanik nüüd oli selgesti nendelt nähtav- kollakas ja violetsete laigudega inimkuju toksis punast klaviatuuri ja muudkui rüüpas hiina päritoluga populaarset jooki, mis andis kruusile punast tooni. Kogu selle taga oli sini-must taust. Käsud sisse löönud, justnagu unustas tegija temast igasse suunda kihutanud tillukeste luurajate olemasolu, arvates tähtsamaks ennast võileivadega kostitada. Oli ju tee veel lõpuni joomata. Tema hing oli „mänguasjade" suhtes täiesti rahulik. Arvutiga ühenduses olev raadiojaam andis rahuldava sideulatuse, mida küllaga jagus kaheksa kilomeetri raadiuses ja mis oli DJI Mavic Pro eeliseks teiste õhuvuristajate juures. Droonkopterite batareitööaeg see eest polnud kiitust väärt, lubades kõigest 27. minutit kestvat lennuaega. Programmi järgi pidid „Pro´d`` isepäi siksakilisel liikumistrajektoiril raadioside piirideni jõudma, ümber keerama ja tagasi samamoodi stardikohani pöörduma.

Kuid tagaotsitav isik ei võinud veevaeses kõrbes kuigi kaugale tikkuda, temas huvitatud otsija aga ei tahtnud ümbruskonnas nagu viimane loll ringe sooritada. Raali sinnapaika jättes, suundus kasutaja sõiduvahendi poole, möödaminnes leidnud aega saapaotsaga kivil puhanud pahura väljanägemisega maole häid kombeid õpetada. Madala parabooliga lendas roomaja eemale, solvunult sisistades. Lühendatud jahipüss kaisus, oli ussivihkaja rahutusse unne vajunud. Ei ta kiirustanud kuhugi: soovi ja toidumooni olemasolu korral võis ta kas või veel nii umbes nelikümmend päeva siin passida. Talle kujutus ette liivatormides iidsete vaimude sosin ja ilmusid veel tulevate aegade mälestused.

Hommik teretas tagasitulnud otsimisvahendite kohalolemisega. Intrig pühkis iseenesest unisust silmist ja sundis juba seniidini jõudnud päikesest soojenenud arvutikeha juurde kõndima. Pidi iga küberneetilise abimehe mälukaardi faili kiiresti üle vaatama. Igav töö andis vilju neljanda juures, mis vastutas kagu suuna uurimisega. Tema kaamera arhiivides lõpuks ometi polnud filmitud mitte ainult sisalikud ja närilised (noid üldse ei registreeritud) vaid ka kahel jalal kõndiv elusolend. Olgugi, et näidatud soojuspilt temast oli ebanormaalselt kõrge temperatuuriga, aga kahtlemata kuulus see loojusvärvi, liikumatus türgi poosis ööd veetlev kuju Homo Sapiensi liiki. Bingo!

Nüüd sai suund määratud. Täiesti ärkvelolev noormees ei kaotanud aega kombeks saanud

hommikuvõimlemisele. Lülitas süleka välja, korjas kõik puhkeseisundis kuldnokasuuruseid väikedroone ilusti kasti ja pani kogu kraami suure halli toru keskpunkti. Ise jõi kahe janulise söömuga ilge RedBulli-ja Starteri mixi veerandtühjaks ja vahtis veel minut aega tähelepanelikult enda ulmelist kiivrit. Oli selles midagi ainult lülijalgsetele omast. Päiksekiirtel läikivad mustad „silmad“ sisaldasid justkui tervet kosmoseruumi, nagu polekski peakate Maa peal maskipeoks toodetud.

<<Imelik, kuivõrd muutub suhtumine asjasse siis kui seda erinevates tingimustes kasutada.>>

Pikemalt mõtlemata käivitas pooltummalt elektrilise kvadrotsükli. Oliivivärviga kaetud maasturist sõiduk reageeris kenasti käsudele, vaevalt oli tunda kui ta lühiajalise garaazi rollis olevast torust välja liikus, tänu eeskujulikule amortiseerimisvõimele ei tundnud enam kui poolemeetrisel kõrguselangus määravalt tajutavana. Rattad keerlesid, viides sõitja paarkümmend meetrit algpunktist eemale. Sõidukit seistades, hüppas juba isekat vingust tundev tegelane istest ja pööras 180. kraadi oma ööbimiskoha poole, mida oli tarvis kutsumata uudishimustajate eest kindlustada. Kaitstesüsteem oli tal rohkemgi kui kaasaegne (või pigem on õigem sõna „temaaegne“ kasutada?). Pihk otsis püksitaskust kohase puldi, mida suunas nuppu vajutades esmalt ühe siis teise keerdtoru poole. Kuldse keskmise ümber keerutatud ajasõidu metallvahendite all olevad blokid vastasid signaalile ja keelatud alal valitses nüüdsest püsiv foobiatsioon, mis garanteeris iga sissetungija paguhirmus plehkupanemist. Astudes poolteist sammu edasi ja tundes teatud emotsiooni lainet, sai noor inimene kaitstes kindel olla ja ronis uuesti rooli taha, käivitades vaikset elektrimootorit, andes gaasi.

Neljarattaline sääreväristaja sõitis käsketahtlalt, ületades kergelt väikesi kive ja tasaseid künkaid. Kuigi takistused polnud tõsised ja transport ise värisemisvastase disainiga, pööras tsükliliht oma ülakeha iga paari minuti tagant, paranoilikult kartes kasuliku lasti kaotamist. Bagaažikoris olid tal tahvelarvuti, energiajookide segu, binokkel ja tulirelv ebaõnne puhul, kui mõnel juhtuval kiskjal tuleb mõte sõitja jahtida.

Aeg läks, rattad jätsid nende poolt protektorijälgedest anakronismi saanud maad selja taga, kui lõpuks ometi kinnistus juhi läbi hall-kollaste kiiverklaaside ümbruskonda uuriv silmapilk peaaegu horisondi kohal kõverdavat puuniru. Arvates seal midagi huvitavat leida, tugevdas vaataja oma silmi okulaaridega üksiku botaanikaindiviidi suunas. Sisetunne ei valetanud, puu taga kükitaski kungakesena binokli abil kergelt eristatav subjekt. Pealtvaataja oli tema liikumatust Buddha-poosist kiiresti tüdinenud ja suunas kindlalt oma ATV kõrbepuu asukohta. Leheprii taim asus tegelikult ise väikese liivakivist mäe serval, seepärast tunduski, et see on kaugemal kui ta tegelikuses oli. Jõudnud kõrgendiku juurde, ei peatanud kostümeeritud juhtija elektrisõidukit normaalselt vaid teadlikult surus pidurit põhja, nii, et liivapilveke tõusis palavas õhku.

Naeruväärse päikesevarje all istuv sell ei teinud sest midagi... Ta mediteeris.

Ise endatekitatud probleemi sees kõhides, hüppas raturikkuja tahtlikult valjusti terasratsu seljast maha.

Hoitud 30 km/h kiirusega sai vahemaa „A” ja „B” punktidest läbisõidetud nats rohkem kui kahekümne minutiga.

Joogapoosis istuja keskendunult näolt ei liigunud ei ainuski habemekarv, justkui ise ta oli liivakivist tehtud.

Tuli vastunustatud meeldetuletus tahvelarvutit багаžist võtta. Mitu korda on ta vidina sees olevat teksti usinalt repeteerinud, kuid mingi tobe ärevus andis ennast teada selgelt õpitud lausete-tsitaatide unustusega. Või oli asi ikka veel ebanormaalselt kestvas ajarännaku kõrvaltoimes. Kui elektroonika oli hoolikalt käte vahele võetud ja juba ennast näitlejana tundnud inimene keeras ümber endassetõmbunud noore habemiku suunas, oli viimane siiski endast märku andnud. Natukene.

Siitkohast, mõnekümne meetri kauguselt, oli võimalik täheldada täiskangast mantlisse mähitud noore mehe avatud silmi. Võis isegi eristada nende värvust. Pruunikad, targad ja armurohked, nad nägid justkui läbi kõike, tungides tulija sisemusse. Samm aeglustus tahtmatult.

— *Hah, I thought you would grab a lightsaber!*

Kurwa! No mis see siis nüüd olgu?!

Lähenev teismeline, kellele oli narritav noomitus suunatud, tardus nüüd liikumatult paigale, jalad kui maa sisse kasvanud. Aeg oli tema jaoks seisma jäänud.

Kätt südame peale pandes oli ta küll suure tõenäosusega eeldanud, et eesseisev kohtumine tuleb sensitiiviga. Eks ikka minevikus on selliseid inimesi ühiskonnas märksa rohkem elanud, nagu kogemus juba näitas. Kuidas ka nendega poleks, oli ta eelmisel korral ette tulnud sensitiiviga radikaalselt arve klaaritud. Temast eespool olev inimene aga ei olnud lihtlabane selgeltnägija. Ka ei võinud tegu olla isegi Jumalapojaga, kui arvata tema kõnekeelest, mis oli ei midagi muud kui 21. sajandi universaal english. Absurdne, aga vähemalt see oli hea. Kuid kolmandal juhul, kellega siiski on tegemist??? Loogiline vastus pesitses juba ajus, kuid oli raskesti usutav.

Tundmatu, ettearvamatu faktor seadis ohtu tema plaane, sai kaarte segi ajada. Talle ei meeldinud kui keegi valmistas ettearvamatuid muutusi. Seda enam kui seni läks kõik libedalt.

Suure hingelise vaevaga ennast rahustades, hakkas küsitav tahvelarvuti abil oma rolli mängima.

— Kui sa oled Jumala Poeg, siis ütle sellele kivile, et see saaks leivaks!

Riie rinnakohas asuv vokaator andis häälele süngust, lisatud välktõlkija kandis kuulaja kõrvadeni loodetavasti arusaadava sõnaahela temale mõeldud poola-vanaaramea keeletõlkes.

— Kirjutatud on: Inimene ei ela üksnes leivast, — vastas nüüdsest erilist ärritust loov hulkur südamlikult peast võetud lausega omale ajalooliselt kohases keeles.

Vestluse alustaja ei jätnud jonni, lähenes endast kümme aastat vanema mehe juurde ja pistis ta näo ette tableti ekraani, mille peal oli välja toonud keerleva Maa gloobust koos nende väheste riikidega mis käesoleval perioodil selle peal õitsesid.

— Ma tahan anda sulle meelevalda kõigi nende üle ja nende hiilguse, sest see on minu kätte antud ja mina võin selle anda, kellele ma iganes tahan...

Näidatud graafikale pilgu heites, tõusis hulkur etteteadlikult püsti, kriipsutades alla oma tulevat eiratust.

— ... Kui sa nüüd kummardad minu ette, siis on kõik sinu päralt, — lõpetas lause ülbe ahvatleja inertsiliselt.

— Eemale minust, Saatan! Kirjutatud on: Kummarda Issandat, oma Jumalat, ja teeni ainult teda!

Kuigi vastus oli teada, pigistas ikkagi ettepaneku pakkuja vihahoost rusikaid, nii väljakannatamatult õpetlik oli kuuldud sõnade toon. Niigi omalaadne hingamine muutus sügavamaks. Sirvides närviliselt sõrmeliigutusega teist slaidi, oli ta nüüd valmis edasi rääkima.

— Kui sa oled Jumala Poeg, siis kukuta ennast siit alla, sest kirjutatud on: Sinu pärast käsib ta oma ingleid, et nad sind hoiaksid, ja et nad kannaksid sind kätel, et sa oma jalga vastu kivi ei lööks.

Kahekõnest osavõtja isegi ei heitnud pilgu slaidil kujutatud pühakoja harjale, selle asemel vastas hüpnotiseerivalt ja kindlalt temast nooremale inimesele otsa vaadates:

— On öeldud: Sina ei tohi kiusata Issandat, oma Jumalat!

See oli viimane piisk.

— Aitab tsirkusest!! Keda esitad, ah?! — haukus vihaselt see, kes ise seda tsirkust alustas, tahvelarvutit eemale visates.

— Sa ise ju alustasid mõni minut tagasi teatrietendust. Kelle jaoks- pole selge, — konstanteeris läbilöömatu rahulikkusega oma kitsat habet näpiv rändaja eikuskile vaadates, — Ning juhin tähelepanu sellele, et sinu Hollywoodlik klouniriietus on täiesti maitsetu. Ausõna, võiksid ka midagi originaalsemat leida või pigem ise välja mõelda.

— Ja-jah, vaat sina oled hoopiski mingit kartulikotti keha peale tõmmanud, pühak selline... Anna vastust teisele küsimusele!

— Annan. Ma esitan teatud organisatsiooni, mis...

— Luba ära arvata, „Jumal & Co“?

— Ära räägi vahele, — tõstis segatud jutustaja sõrme ilma vähegi solvumiseta, — Meie, see tähendab organisatsioon, seab eesmärgiks teie peatamist... Nagu sa vististi juba aru said, kasutame ka ajas rännakuid.

Kael ise keeras pead ATV'le, sinna kus lebas laetud tulirelv.

— Loen sinu mõtteid, — osutas Jeesus sõrmega lauba kohale, — Miks sa preestrinnat tapsid?

— Vana mõrd oli mind läbi näinud. Sai siis jumalaviha tunda.

— Tean ma sinu kahekümne nelja kaliibrilist „jumalaviha“, — lehvis teadja poogenlikult käega tapja suunas, — Kui loodad oma isiksuse ajaloovarjus püsima jätta siis pean sind kurvastama.

— Millega?

— Mitte millega vaid *kellega*. Üks inimene... Da Vinci.

— Leonardo?

Kristus vaikis.

— Vasta juba.

— Vaikimine on nõusolek. Florentslast värbati vaimse side teel meie meeskonda ja sai ülesandeks Renessansi algatada, sellega teie poolt kehtestatud allakäigu perioodile lõpu andes. Tal oli küll talendikas kunstisoon, aga leiutistega pidime teda aitama, olid nad kõik tulevikus ju juba välja mõeldud. Lisatööks oli tal salaühingusse sisseastumine ja info kogumine kõigest mis puudutab püramiidi tippu. Nii oma peamise kui ka lisatööga sai ta eeskujulikult hakkama. Pärast aastaid proovimisi õnnestus mehel Itaalia vabamüürlaste loožiga liituda ning olles ühel väga tähtsal koosolekul nende isandale pilgu heita. Mitte küll otseselt, meie väikesed vidinad olid tal abiks. Kuid oh õnnetust, sündmused tema ümber keerlesid nii, et vaimne kontakt minevikus katkestus selleks loodud masin kadus, varastati, või miski muu oli sellega juhtunud, — Naatsaretlane vaatas sekund kahtlustatava silmapilguga, — Aga Leonardo poleks Da Vinci kui ei leiaks viisi kuidas saadud materjali läbi sajandeid peastaabi esitada, võimaliku tsensuuri pettes.

— Huvitav, huvitav. Ja mis liiki materjali te kätte saite?

— Lõpetamata eskiis “Madonna lapse, püha Anna ja Ristija Johannesega”. Sealt sa välja paistadki, täies oma, kui nii võib öelda, „ilus”.

— Jah, üht-teist kerkib kunstiajaloo tundides õpitu meelde selle kunstiteose kohta. Neetud tsensorite halaatsus, — tänitas viieteistkümnendal sajandil sõe ja kriidiga jäädvustatud jumalus, — Väga kahju, et sküsofreenikust Robert Cambridge ei saanud oma vandalismiga õigel kombel hakkama. Pidime vist talle rohkem maksma.

— Iga normaalne noormees oleks sinu asemel antud seadmetega ja legendiga missiooni raamides püsesid ikkagi leidnud moodust kuidas endale soetada head kohta Blackjack'i ja litsidega. Kuid mitte sina, oh ei! Sind huvitavad hoopis teist sorti meelelahutused. Ma veel saan mõista mäepealset etendust ja 40. aasta pikkust rännakut kõrbes. Kuid kuidas võib üks inimene olla nii õel ja verejanuline, et käskida teistel teha kõiki neid uskumatuid rituaalitalitlusi, kus valatud ohriverest tekib õhus aur ja kes nõuab igaastast laste ohverdamist.

— Mis juhtus see peabki juhtuma.

— Ära proovigi ennast paradoksidega valgeks rääkida. Asi pole selles! — Jeesus asetas käed puusade peale, küünarnuke väljapoole viides ja kordas veelgi süüdistavamalt — Asi pole selles! Kuidas sinu psüühika sellele vastu peab?!

František-Vader võttis enesekaitset väljendava kehakeele, käed küünarnukidele asetades. Sellele vaatamata tundis ta end ikkagi algkooli õpilasena, kes sai just pahandusega hakkama ja kellele nüüd direktor ise moraali õpetas.

— Vererohked rituaalid on vajalikud rahvamassi iseloomu kujundamiseks. See on pigem mõnes osas nende tahe, kuna juba taevamanna esimeste portsjonite söömisega oli pagulusse läinud hõim enda saatust otsustanud: taevamanna masin lisab vetikatest toitva segu koostisesse ka psühhoaktiivseid aineid mis on suunatud aju R-kompleksi vastu ehk reptiilaju vastu. See ürgne aju, mis kuulub kolmikaju kooslusesse, vastutab domineerimise, territoriaalsuse, võimuahnuse, agressiooni, rituaalse käitumise, signemis- ja ellujäämisinstinktide eest. Mõistagi peab selle aine igapäevast tarvitamist praktiliselt väljaõpetama. Range kõrbekeskkond soosib grupisiselist konkurentsi peaaegu kõiges ja ainult parimatest parimad R-aju treenimises saavad privileege ja juhtimisõigusi. Ka mängib siin rolli eesnaha- hahah! - eemaldamine. Meie poolt Moosesele antud protseduuri hea külg on see, nagu igal asjal siin maailmas olemas, nagu hügieen ja mõnede haiguste vastuseis, mida on kindlasti tarvis siinse ilmatsooni soojas kliimas. Kuid olles läbi viidud ilma valuvaigisti või ilma narkoosi kasutamist, ei lähe see protseduur vastsündinu psüühikale sugugi jäljetult, hoopis annab talle elualgusest peale suure ja allesjääva hingelise trauma, mis väänab jäigaks tema hinge ja käänab tema loomuliku võimet armastama ja kaastunnet läbi elama. Lühidalt öeldes, teeb see temast psühhopaati.

— Vaimne hälvik! Sadistist friik selline!

— Ou, pole epiteete väärt, — süüdistatav sirutas protestižestis esijäsemeid enda ette, kuid pärast ikka tagastas neid kaitseasendisse, — Ma saan aru, et see tundub eriti sulle koledana, see ühe rahva tragöödia. Kuid kuula aga mis edasi sai ja mis saab — tõstis ta näpu taeva poole, — Edasi me saatsime semiite vallutusretkedele mitme naaberhõimu vastu. Tõsi küll, oli lahinguid kus usk Issand Jehoovasse ja kavalus koos vaenuvihaga ei aidanud ning pidime saatma appi ingleid. Tähendab meie poolt valitud rahvas pidas neid küll sõjaingliteks olevat, kuid meie jaoks olid need lihtsalt kuulipildujatega või valikuliselt granaadiheitjatega varustatud droonkopterid. Kusjuures täiesti košheersed, tuleviku-lisraelis valmistatud TIKAD'id. Niisiis lastes juutidel Lähis-Idas etnilist suurpuhastust sooritada ja elamispaiga nende jaoks korraldada, otsustasime pärast... lihtsalt, või mis tähendab „lihtsalt“, strateegiliselt neile selja pöörata, jättes neid 1 vs 1 Rooma Impeeriumiga. Strateegia seisneb selles, et olles roomlaste poolt vallutatud, segunevad juudid võõrrahvaga ja jooksevad mööda kõiki provintse just nagu prussakad laiali. Protsess peab jätkuma ka post-Rooma Euroopas. Kuid tekib rassilise puhtuse probleem. Mida kauem ja mida suurem osa juutidest teiste rahvustega sekkub, seda vähem nad hakkavad oma usukombeid ja talitusi austama ning neid pidama. See on võrdväärne iseseisva mõistuse nende seas ilmumisega ja meie kontrolli nende reptiilaju üle nõrgenemisega. Peab tulevikus, kui asi juba hulluks läheb, sooritada seda mida hiljem meile truuks jäänud jumalarahvusest orjad nimetavad „kuivanud okste lõikamiseks“ 1941-1945. Läbikukkunud austria kunstnik osutub küll kompanii lõpus kangekaelsena ja iseseisvana. Ega midagi, teatud finantseerimine teeb imet.

— Teie olete hullud. Sina oled hull.

— Oh hullus – laiutas Jahve käsi, – geniaalsuse õde!

— Geenius... Ptüi, — jälestust tähendav sülg lendas sülitajast alla ja paremale, andes vihma poolt harvasti õnnistatud, krobestunud kõrbepinnale väheke niiskust, — Geeniused ei käi ringi ulmetegelase riietuses. Sa oled hale. Sa tunned ennast lõpmatult haledana ja see sinu haledus pureb sind nii väljakannatamatult, et isegi viibides peaaegu kõikvõimsa isiku rollis, pead sa Alter Ego varjus olema, tõmmates peale kellegi poolt välja mõeldud universumi valitseja rüüd, justkui tunned ennast ikka veel nõrga ja vähetähtsana. Vader... Ainult Surmatäht on taevapiiril puudu!

Kuuldud hävitav kriitika enese suhtes ajas Františki endast välja.

— Sa pea lõuad!! Küll „Surmatäht“ on juba projektis. Oled kuulnud uusajal viibides sellist vanasõna nagu “Kuu all ei ole miski igavene”? Shakespeari tsitaat, — klähvas kostüümikandja sellisel moel nagu oleks mitte vana William vaid tsiteerija ise seda tuliuuelt välja mõelnud, — Olgu seal üleval võimalik ainult objekti ehitamine, kuid sellestki saab sümbolset tolku siis kui kaks pealtnäha külmas vastasseisus viibivat suurriiki pürgivad Kuu-võidujooksus halli kaaslaste peale esimesena maanduda, raisates miljardilisi rahatähti ja pingutades inimressursse koos

tööstuskompleksitega, et enda reaalseste peremeesteni ja valitsejateni jõuda ning nende käest auhinnaks saada lihtlabast garantiid geopoliitilisele kestvusele. See tuleb olema väike samm inimesele, kuid tohutu hüpe inimkonnale... orjusesse! Just orjusesse, kuna pole vahet mis kastme all, kas punase või tähe-triibulise, see orjus seadistub.

Järsk tuulepuhang, mis raudkindlalt pidi siinse Punase Raamatu kaante vahel olema, tõi riidlejate kopsudesse värsket õhku.

— Ahah, nägid siis järelikult ka seda Siinai-etendust? Küll hästi seal kõik läks. „Moses, I am your father!“— tuletas mustas ülikonnas riidleja meelde vastunustatud juttu üksikasja, näidates psühhoootliku võimet emotsioonide vahel hüpata.

— Jällegi teips mitte professionaalsem näitemäng. Milleks need ilutulestikud, tossud, tobe Godzilla möire? Miks mitte soliidne helikopter tossupilve sees ringilendava drooni asemel? Või „Blue Beam“ tehnoloogia. Te ju tahate inimesi selle kogu kraamiga lolliks teha, et nad usuksid võltsmessia tulekut. Olekski Siinai mägi ja selle ümbrus polügoniks selle proovimisel. Hindajatest seal puudust küll polnud.

— Milleks minevikus seda katsetada? Ei eira, selle efekt on ja annab olema kihvt, aga seda minevikku vedada! Liiga kulukas. Meil jääb piisavalt aega selle testimiseks 11. septembril. Ära sa arva et me ei hooli rahast ja raiskame kõike mõõtmatuses mastaabides. Kaugel sellest. Ehk võiksimise isegi tollases ilmutuses kõrgtehnoloogiat appi kutsuda, aga juhtum Soodoma linnas droonide poolt genereeritud inglimeeste hologrammidega näitas meile et nii mõnedki siinsed rahvad omavad ohtliku huvi uute asjade ja tehnika vastu. Ha-ha-ha, näitasime neile väikest õppetundi.

— Nad lihtsalt tundid huvi tehnika ja ennenägematu suhtes, tahsid seda uurida. Milles nad süüdi olid et teil ilmus õigus nende peale fosforpomme kukutada? Pärast siis nendest ka laimu kirjutada, samal ajal kui inestlik lLoti pere oli teie soosimisel karistuseta pääsenud.

— Kasimatud metslased võisid ju kalli vara rikkuda, — kehtas Jahve õlgu, — Oli vajalik neile selgeks teha et mõndasid asju ei tohi näppida!

Kahekümne esimesest sajandist pärit poolakas ja temast tuhat aastat varem sündinud prantslane jõllitasid teineteist sallimatult.

— Ära vaiki midagi. Pole ju ei sulle, ega mulle mingi eksitus, ega saladus see judaismi ja kristluse vaheline paradoks, kui meie valitud rahvas kirjutas üles kuidas sa Moosesega ja tema hõimuga

koos olid, samas kui ristiusu kaanoniraamatutes sa sündisid või õigemini ilmusid tuhat aastat pärast ülaltoodud Siinai-retke. See on küll tibia segadus aga see on seletatav. Sind saadeti ajamasinaga alguses või lõpus, vahet ei ole, esmalt kolme tuhande aasta tagusesse minevikku, kus sa vaatasid rahvamassis kõike mis toimus. Kahju, et mina sind kahe silma vahele too kord jätsin.

— Kahju? Ja mida sa oleks ette võtnud vastasel juhul? Mind maha lasknud?

— Kus sellega. Ei julge meie kõike mis toimub ja toimuma peab, väänata. Nii nagu teiegi omalt poolt, eks?

— Jah. Sest vastasel juhul võime kogemata muuta midagi olulist ja kes teab, äkki anname teile positiivse sündmusahela. Kui meelelt hirmus ja kurb see ka poleks, oleme sunnitud otsustama ainult Armageddoni lõputulemust.

— Justnimelt, — hõõrus vestluskaaslane hasartselt käsi, — Olete sunnitud!

Kristus hingas sügavalt sisse ja sügavalt välja.

Tema opponent jätkas.

— Teine kord sa ilmusid... Juba pärast „enda“ sündi, eks? Nagu ma saan aru, ei olnud sel tähe all ilmale tulnud imikul midagi ühist sinu persooniga.

— Ei olnud tõepoolest midagi ühist, — vastas Jeesus noogutusega, — Kuid, ega ole ma ka kahekümne esimese sajandi laps.

— Kuidas palun??

— Olen tulnud teine kord siia, kuid seda võib ka esimese korrana pidada.

— Seleta täpsemalt, kui sinu „firmasaladus“ seda lubab.

— Lubab-lubab. Olen elanud nagu sinagi tavainimese elu kuni seitsmenda eluaastani, kuid 11. sajandi Lõuna-Prantsusmaal, Lanquedoki piirkonnas. Tundub nüüdsest vaatevinklist endalegi kummalisena, et õnnestus õiglase ning heatahtliku lapsena kasvada, vaatamata ümbritsevale olukorrale, kus väiksed igakuised sõjad ja pidev nälja-ja röövliht olid tavade raamis. Seega tajusin ümbritsevas maailmas toimuvat eriti südamelähedaselt. Uskusin nagu kõik teisedki Päästjasse, — siinkohal ilmus jutustaja näole kurb muie, — Uskusin siiralt, kuni ühel päeval arvas piiskop minu ema nõiaaks olevat. Isa vasturääkimistest tuli vähe kasu, oli ju ta sinnakanti kolinud koos oma endise naise ja perekonnaga, pagedes Ibeerias magometaanlaste ja navarralaste vahel käivast sõjast ja tundus kõigile võõras. Kirikutark oli oma arvamuses ema suhtes surmkindel ja seega andis käsu naist tuleriidal põletada. Sel päikeselisel Püha Augustuse kuu 3. päeval, sain ma

ainult pealt vaadata kuidas „Jumala poolt piiskopile saadetud sõnu“ täite viiakse, ise viibisin karistust vaatama tulnud rahvahulga sees ja olin ainult võimeline pealt kuulama ema agooniat, kuna niikuinii varjasid pikemad kasvu mehed-naised minu ees olevat vaatepilti.

— Usuks ma surmajärgset elu, ütleks, et põlegu raibe igaveselt põrgupõhjas! — kiirustas kuulaja tegelikult keskajast pärit ajarändurile suurt südamesolvangut korraldada, kui siis muul viisil teda kahjustada ei saanud.

— Pärast ema siitilmast vägivaldset lahkumist jäin isa ja õe järelvaate alla, kuni septembris otsustasid Baleaari saartest tulnud piraadid meie maad rüüstada. Pealetung oli julm, kuid pärast sporaadilisi lahinguid said meie piirkonna mehed röövleid linnast ja ka rannast välja lüüa. Mina aga pidin võidurõõmus kodukaitsjate hüüeid vale poole peal kuulama, kuna sattusin vangi koos paarikümne teiste õnnetutega, kaasarnvatud õega. Meid viidi tuleviku Alžeeria-maale, kus asus üks paljudest Põhja-Aafrika orjaturgudest. Jumal teab kuidas kõik minuga lõppeda võiks, aga saatus saatis minu jaoks mõjukat ostjat. Olles mind välja müünud, otsustas ta orja palveid kuulata ja veel natuke turul aega kulutada, püüdes minu õde leida. Tulutult. Sain kohe aru, et see inimene ei olnud tavaline orjahoidja. Magometaanlase kohta oli ta liiga tihti koos normannidest rändajatega. Arvamus kinnistus, kui pärast mitmepäevast laevaretke sain teada, et hakkam nüüd Kordoba Kalifaadis elama ja tarkusi omama. Kuid mitteavalikult liitusin salajase võrgustruktuuriga, mis koosnes, kui raske seda ka uskuda poleks, kaugest tulevikust ilmunud ajaränduritest. Andalusia oli teadagi tollase moslemimaailma teaduslik keskus, seega on mõistetav miks just seal oli see struktuur hästi arenenud. Pikka aega ei teadnud nendest keegi mida minuga pikkaajaliselt otsustada, kuid sündmused andsid ise vastust: 1030. aastal puhkes Kordobas uus võimuvahetus, olukord muutus ohtlikuks ja ajarändurid hääletasid selle poolt, et mind tulevikku lennutada. Sain ennegi teadmisi XXI. sajandi reaalist. Hm, nüüd siis tuli aeg nendega lähemalt tutvuda.

Mulle hakati

palju rääkima ja näitama koheselt kui olin tulevikku jõudnud. Tõsi küll, alguses arvasin suurenenud vaateringist pea lõhki minevat. Kuid ka teistes maailmapaikades oli palju rahvaid mis oma arengu poolest on isegi keskajast allpool ja ikkagi suudavad mõned nende esindajad kohaneda nii öelda „tsiviliseeritud“ ühiskonda. Tundus lummas, fantastiline ja tegelikult mulle siia maani väheusutav evolutsiooni teooria ja Maakera... Heh, *ker*a, arengulugu ja elu selle Maa peal. Oli huvitav üksikinimese eluolude paranemine võrreldes minevikuga, uudiste ja teave välkkiire levik mööda laia maailma, kuid kahjuks sain ka teada uute probleemide ilmnemisest ja vanade probleemide säilimisest. Sõjad ikka veel külvasid surma, ainult tapsid nüüd mitte tuhandeid vaid miljoneid, neid läbielanud rahvad külvasid oma vihas terrorismi sõjardite kodumaades ja usk Jumalasse, ma mõtlen see normaalne usk, mitte selline nagu fanaatikust piiskopil, oli peaaegu välja suremas. Elasin Kompanii staabikeskuses, kui üks sealne geeniteadlane oli tähele pannud minu varajast sarnasust teatud isikuga. Samas oli ta kursis ühe teooriaga ja otsustas minult vereproovi võtta ja võrrelda seda Messina Surilina peal leiduvate

orgaanika jääkidega, kindlustades takkajärele oma hüpoteesi spetsiaalses programmis minu füsionoomia vananemise modelleerides. Kokkuklappimine oli 100%. Sellest hetkest alates olin erirežiimi all. Sain nüüd teada sügavamalt salaühingu põhimõtetest ja eesmärkidest. Olin nüüd teadlik Suure Vastasseisuga ja sellest, et ajalugu oli ja on mõnes mõttes juhitav kurja käe läbi. Anti infot ka sinu kohta. Jah, ühingul oli palju teavet noormehest, kes hakkab avraamistlikkes usundites Musta Kardinali rolli mängima.

— Ja kuidas see teadmine sinu maailmavaadet muutis?

— Kui sa just seda arvad, siis sain suure šoki. Sa olid ju heas peres kasvanud, said hästi õppida ja sinu ees kõik ukSED olid avatud,— noomis Jeesus süüdistavale hinnanguliselt otsa vahtides, — Mul pea ei võtnud seda et XXI. sajandi inimene võib saada nii isekaks ja võimuahneks, isegi kui tema elu on palju kergem, mugavam ja ohutum kui keskajal. Minul on mida võrrelda. Uuris inimesi ka ajalood mis toimus nii enne kui pärast minu sündi. Otsustasin sinule vastu astuda mitte mõte vaid teguga. Mõistagi mind taheti saatuslikult otsusest ära hoida, kuid olin kangekaelne. Äkki sellepärast, et sain sünnist alates jumalausku veresse või olin iseenda poolt alati oma ideaalidele truus jäänud. Esmalt mind küll transporditi praegusaja Idamaadesse. Hiinas ja Tiibetis viibisin mitu pika aastat alates 18. kuni 27. eluaastani enne Jeruusalemma tulet. Pidin sealset filosoofiaid ja vaimutehnikaid õppima mitte ainult selleks, et omada mõtete ja enesetunde kontrolli. Ja teiseks... Mõned teadlased avaldasid vanu arhiive, mis jutustasid minu viibimisest sealpaikades.

Üht-teist müsteeriumeid selgeks saades ja 21. sajandi tagasi naasnud, sain ülesandeks pärast lühikest puhkeajaga reisida veel kaugemasse minevikku, sinna ja siis kus sa ennast sombeeritud rahvale ilmutasid. Siis sain sind esimest korda elus ja tegus näha. Pärast teist ülesannet läbi viies oli aeg teha viimast sammu. Nüüd ma olen siin, kolmekümne kolme aastane.

Plaks-plaks-plaks! - kostis Saatana poolt.— Nii südantliigutav lugu! Ma ei suuda, kohe otsin ninarätiku taskust, — tegi narrija piltlike liigutusi, — Tegelikult mul ükskõik sinu loo üksikasjadest — pöördus näitleja juurde asjalik hoiak, — Tähtis on see, et sa meid segad! Ei saa veel isiklikult aru mille jaoks pidid sa nüruses vanaaja Tiibetis passima, selle asemel, et tulevikus õppimist jätkama? Mis tarkust sa sealt oled omanud?

— Esiteks, vastan teisele küsimusele. Pole vaja teeselda nagu sa oleksid tuleviku ühiskonna poolt ja justkui alaväärtustad neid, kes ennemuiste elanud. Sa vihkad absoluutselt kõiki, nii neid, kes vanasti elasid ja ka enda kaasajalisi.

Vastus oli välja öeldud vastuväitmatuse vormis.

— Teadmised Tiibetist-Hiinast tugevdasid minu psüühilisi võimeid. Mitte drastiliselt, täiuslikkuseni on veel pikk tee jäänud, ja Jumal sellega, aga kah piisab. Kuid mõnel juhul, kui väsin nende kasutamisest... — surmalapsest sensitiiv hakkas midagi taskust välja otsima.

Darth`i ülikonnas tema ees seisev tegelane tõstis hoiatavalt paremat kätt.

— Pea meeles: kui minu likvideerimisega lõppevat vingerpussi kavatsed sooritada, siis lakkab automaatselt käekella metallsegmentis asuv pulseerimise andmete saatmise ja meie ajamasina sees olev vastuvõtja, mis on omakorda juhtme teel läbi püsiva portaali pidevalt kontoriga ühenduses, näitab selgelt meeskonna liikme surma, — deklareeris ta liigse ettevaatlikusega konseptsiooni mis oli algusest lõpuni puhas vale ja väljamõeldis, kuid musta ja läikiva peakate taga jäi punastamine märkamata.

— Sul, paharett, pole põhjust muretssemiseks, — rahustas tundmatu ese otsija naeratades, pärast tähelepaneliku sõnavoogu kuulamist, — See käekohane vahend... — hoopiski teises taskus avastatud mälupulga suurune ja MP-3 taoline asjake ilmus nüüd päikesevalgele, armilises pihus hoitud, — ... On võimeline moodustama kõrgsageduslikke laineid umbkaudse võnkepikkusega 147. kuni 203. Hertsi vahel, nendele vastavad emotsiooniredelil südamlük- ja kõikehaarav armastus ning õnnetunne. Praegu on see väikese vahemaa peal töötav, just selle välja seest sa praegu hoidudki eemale, tundub mulle. Miks? Tee kas või sammukese lähemale.

— Ei viitsi.

— Miks ei viitsi? Sa kardad. Need tunded on sulle arusaamatud ja ebameeldivad, vaen ja hirm on sulle mugavamad, sa toitud nendest. See on sinu probleem, ikkagi. Kui see ainult teiste elu ei puutuks! — nentis Kristus murelikult. Nentis ja suunas järsku puldi vaenlase näkku, maski paremasse vaateklaasi. Koheselt vajutas teist, väiksemat ja peaaegu olematut nupukest. Tetragrammaton karjatas valust ja kattis kramplikult käega oma silmakohta. Siiski säilitas piisava enesevalitsuse et mitte peakaitset maha võtta.

— Minu silm! Koeraveri, kui kõrvetab! Mida sa temaga tegid?!?! Sa Saatana...

— Ma pole sinu oma — Kristus tõstis mõnitavalt kulmu, — Mis, ei meeldi kui ise valu tunned, *Dadjal*? Ise sa vaevalt et jaksaksid seda joont endale lisada, mõned raamatud aga ennustavad-nõuavad. Tegin sulle väikese teene, aga sa ei pea loomulikult mind selle eest tänama.

Äsja tundemärgi saanud *Dadjal* ajas ennast värisedes sirgu ning leidis tahtejõudu käe eemaldamiseks. Kiivri ühes vaateklaasis oli nüüd sulanud äärtega hernesuurune auguke põletatud. Minilaserist tulnud kõrvetav valu liitus migreeniga. Enesetunne läks veel halvemaks.

Oli selge et kahjustatud ja kindlasti moonutatud silmaga ta enam ümbritsevat maailma näha ei saa.

— Sa isegi- ai- ei oska ettegi kujutada... kui. Õigus. Sul. On! Ei tundnud mingit vajadust alguses sulle seda näidata, aga olgu, tühja sest!

Vader-František suunas mõlemat kätt kõhu tsooni ja viis rinnapuldi eemale ülesse, saades juurdepääsu lukuribani. Luku alla vedanud, sai ta musta ja tihket riidet ülespoole tõsta, mille all avanes tal sinivalge «Keep Calm And Love NWO» T-särk. Seda viimastki ülakeha katet pea lähedale tõmmanud, paljastas kurjam oma rindkere, mis oli operatsiooni läbinud: rinnaku keskossa, nagu veinikork pudeli sees, paistis monteeritud beeži värvi sulgeja kaas. Sulgurit kolme-kahe sõrmega lahti kruttinud, presenteeris nüüd noormees vägagi pärakut meenutavat auku rinna keskel, mis kiirustas otsemaid täppi ennast kokku suruda.

— Mis asi see veel on!!?

Jeesuse kohkumine oli siiras.

Füüsilist kõrvalekallet kandev supostaat asetas korki auku tagasi ja kattis rinda ning kõhtu särgi ja ülikonnaga, sätestas puldi veel ka, alles siis arvas heaks suud avada.

— Saatana perseauk. Nali. See ei lase välja vaid tõmbab sisse... See eemaletõukav värk annab mulle sõltuvuse, nagu sa nimetasid, vaenust ja hirmust, gavahh'ist. Piinadest. Sa vist pole tulevikus täheldanud, aga iga suurlinn omab sarnasust mikroskeemiga. Mitte juhuslikult. Vanas maailmas olid nii mõneli ühiskonnal mikroskeeme meenutava plaaniga linnad. Mikroskeemis voolab elekter. Suurlinnade kaudu voolab inimeste elujõud. Kork tõmbab seda endasse ja muundab veres lahustuvaks narkoaineks. See on mul olemas imikueast saati. Sina ja mina teame nii mõndagi ajas rändamisest, ajamasinatest ja nendega seotud paradoksaalsetest nähtustest. Üks nendest on nii nimetatud vanaisa paradoks. Kuid minu puhul polnud tarvis ei vanaisa, isa, ega üldse kedagi vanematest. See on vihjeks. *Fecit te ipsum!*

— Ei arvanud, et sina veel sadomasohhist oled... Ära pabista nii palju. Alles ju rääkisime, et mis juhtus... see juhtub, — sõnas Kristus kokkuleppivalt. — Ära tee kärbsest elevandi. Või sa tunnend hirmu et mina oma prohvetlusega teie poolt haneks tõmmatud Aabrahami järglaste seas võin reaalselt neil silmi avada ja nad näeksid nende isa, kelle himude järgi nad igat kui viimast asja tahavad teha, tõelist palet. Sest tema, — osutas Jeesus süüdistavas pahameeles sõrmega Františeku poole, — On mõrtsukas algusest peale, ta ei püsinud tões, sest temas ei ole tõde. Kui ta räägib valet, siis ta räägib enda oma, sest ta on valetaja ja vale isa.

— Ah, et “vale isa”! Kas siis mitte sina ei muutnud veiniks vett kindla peale Idamaades õpitut oskustega?

— Muutsin. Massihüpnosi abil. Ah jaa, see polnud viimane asi milles pidin improviseerima...

Prantslane tõstis aeglaselt vasakut kätt rinnakõrgusele ja haaras nimetut sõrme teise käe pihuga tugevalt ümber. Näoilmes vähegi muutumata lasi ta järsu liigutusega rusikasse surutud käelaba randme kohas eemale. Kostas luumurdlik krõmps.

— Niiviisi, — kommenteeris valutundetult enesevigastaja, — Töötab eluaegne ja täielik denervatsioon. Läheb vajalikuks kui risti külge naelatuna Golgoofas venivat aega veedan.

— Ennäe valet! — hõiskas vastane olematute pealtvaatajate poole pöördudes — „Denervatsioon”! Aga mis siis saab kõigi inimeste patutegude eest enda peale võetud kannatusega?

— Mitte midagi, — raputas operatsiooni läbinud tulevane kuulsus pikkajuukselist pead, — Sest suren ma ikkagi. Ja ei juhtu mingit surnuist Ülestõusu.

— Nii et otsustasid siis miljardeid sinusse uskujaid tulevikus alt vedada? Ennekuulmatu! Mõelda vaid, Päästja teine tulemine jääb ära!

— Minul ei jäänud midagi muud üle. Saades aimu toorest maisete jõudude vastasseisus Piibli allegoorias Jumalast ja Saatanast, pidin mina vastu võtma lihtsamaid viise. Kuid see ei muuda midagi. Ma võtsin vastu iseendale seatud missiooni ja ma teen seda lõpuni.

— Lähevad sinu õpetlased, see Matteus ja teised, õpetusi levitama. Levitavad üle kogu Lähis-Ida, natuke Aafrikasse ja lõpuks Euroopasse. Ja mis siis pärast juhtub? Ma ütlen sulle mis juhtub, kuigi sa ise mäletad ajalooõpikutest, aga ikkagi meeldib mulle meelde tuletada: sinu õpetust üle võtnud Euroopa vastukaaluks kasvatame meie Araavia poolsaarel vastandreligiooni. Ei pea me selleks eesmärgiks palju pingutama, võib isegi Avraami-ilmutust korrata, kuid juba

Mohammediga. Põõsast bensiini ja veega ohtralt kasta, et see põleks hästi ja aeglasti, selle kõrvale helitugevdajaga retranslaatorit panna ja ongi tulevane prohvet lolliks tehtud.

Kui Araavia poolsaare hõimud valivad meie residendi suurjuhiks, ja nad ka valivad ning võtavad vastu meie poolt ettekuulutajale kätte antud Koraani õpetusi ja juba juutide peal ennast tõhusaks näidanud ümberlõikamist ehk enda psüühika varaeast traumeerimise, tuleb õige aeg neid jihad'ile saata. Teisisõnu teeme meie erandlikult ja impeeriumite tagahoovis elanud beduiinihõimudest tugeva rammipuu, mille abil avame neile tee Aafrikasse ja Euroopasse. Muidugi hakkavad meie strateegid töötleva ka meie orjadeks saanud araablase vaenlasi. Veel sada aastat enne islami ilmumist istutame impeeriumi eksarhaatides- Egiptuses ja sellelähedastel aladel- sellise toreda pisiku nagu Yersinia Pestis'e paljutoovaid vilju, tänu millele kaotab Justinianuse juhitud riik 60. miljonit inimest. Ei tea kas strateegiline osakond on kursis, aga tundub, et peab moodustama veel kaalukaid põhjuseid kümneaastase, võimalikult väsitava ja verest imetava konflikti kreeklaste ja pärslaste vahel. Alles peale nende suurriikide vastasseisu dekaadi anname järsku moslemitele kindlaid võiduvahendeid nende missiooni jaoks. Progresseerimine ei võta kaua, see ei tule nii üksikasjaline ja kõikehaarav nagu Moosesega. Monoteismi all ühinenud araablased saavad meilt sõjameditsiini- ja lihtmeditsiinilisi teadmisi, meie kingime neile vastupidavamaid ja tugevamaid metalle ja sulamite tootmistehnoloogiat, õpetame nende väepealikele eesrindlikku taktikat, ja kui isegi see ei aita, siis, lennutades taevasse satelliidi või kas või luuredrooni, saadame neile kiiret ja kasuliku otseülekannet vaenuvõõrde asukohtadest. Neil jääb vaid kiire kergratsavõõrdega rünnakuid sooritada, ikka ja jälle liivavõõrde vahel haihtudes pärast võidukaid lahinguid. Sellise skeemi järgi saab kerkiv Kalifaat vähem kui viie aastaga Pärsiat purustada ja samal ajal panna Kreeka-Rooma riiki ohtlikku ja raskesse olukorda. Mis siis, et araablase riik jätab töö pooleli ja suunab oma jõudu Ibeeria ja Apenniini poolsaartele, tema tõeliste valitsejate käsku täites, 15. sajandil jätkavad islami usku ülevõtnud türki hõimud Bütsantsi tapmist, lõpetades kampaaniat Konstantinopoli müüride varemete peal. Ja las tulevaste aegade ajaloolased murravad päid moslemite võimutõusu ja nende saavutuste üle, tõtt nad ei saa teada ja nad ka ei usu, kui teaks.

Paralleelselt islami-projektiga ei unusta me ka oma peamisi orje. Nad küll saavad rooma meelevallast lahti, kuid nende riik ei jää kauaks püsima. Meie teeme nii, et suurem osa juutidest kolib Euroopasse ja hõivab olulisi turundusega seotuid töökohti. See tekitab ühiskonnas vaenulikkust eelkõige lihtjuutide suhtes, samal ajal kui kõrgemates ametites istuvad rahva esindajad liituvad esimestesse salaühingutesse. Need salagrupid, mõjutades kuninga ja rahaahneid vaimulikke, proovivad kristluse mõndasid punkte ümber kirjutada ja väänata. Niikuinii ei leia kirikutargad aega ja jõudu kõike parandada, pidades sõjakäike moslemite vastu. Et sinu algatatud usku peatada, lõhestame aastatuhande alguses Ida ja Lääne kirikusuhteid ja laseme neil endamisi ristikäike sooritada. Külvame Aasias ja Euroopas Grim Reaper'ite ülikondi kandes jälle meie vana tuttava katkapisiku, just nii, et see nüüd 14. sajandil suurema

laastamistööga hakkama saaks. Ja muidugi, muidugi me ei unusta ristiusklike seas ka R-kompleksi mõjuvat imerohtu propageerida ja levitada, ainult tarvitama seda hakkab hea ristirahvas sinu keha ja vere nime all olevas leivas ja veinis. Kahjuks küll ilma ümberlõikamisega, aga küll metsistumiseks ja oinastumiseks piisab. Muideks veel, keskaegse Euraasia aladel kasutame laialt igasuguseid huvitavaid nanoroboteid, neid jagavad hea meelega rahvale asjast mitteteadlikud piiskopid ja mungad, pritsides neist pungil olevat vedelikku laadani nime all suitsutitest otse kirikukülastajatele näkku. Nanobotid väljendavad ennast inimeste sees olles üsna kirevalt. Sümptomid algavad deemonliku hõivamisega, tead küll, mõirgamise, üliinimliku jõu ja leviteerimisega, lõpevad Püha Vituse Tansimispsühhoosiga. Sel juhul su ohver ei vääri küünlaid.

— Väärrib. Inimesed saavad vaimset jõudu ja vajaliku usutugevust siis kui viimsepäevad tulevad, Armageddon. Parem on sõda kus sureb mingi hulk inimesi kui teie plaanide õnnestumine, siis kui kõik kaotavad oma hinge, oma valikuvõimalust ja tundeid, muutuvad robotiteks. Selline seesmine Mina-surm on võrreldamatult hullem.

— Inimelukad teist saatust ei väärigi, — František algatas hiilivalt ümber kaltsukandja ringi kõndima, vaikselt sosinal üle minnes, — Juba aastatuhandeid enne meid ja meie Piibliprojekti said loomad, teadusliku nimetusega *Homo Sapiens Sapiens*, hakkama igasuguste sigadustega: petsid ja varastasid isegi enda lähedastelt, kogunesid rühmadesse ja pidasid sõda, hävitasid oma arenguga üha rohkem loodust... Mõtlesid välja jõhkraid piinamismeetodeid ja tapmisviise: vedeldatud metallide kurkuvalamist, elusalt matmist, elektritooli, vaskhärja, koonduslaagreid, hispaania saabast, scaphism'i ja nii aina edasi, — František lõpetas listi, jõudes täisringkäigu algpunkti, kus andis häälele rammu. Nüüd rebis see aegruumi ennast, kõlades metalliselt ja eriti kurjakuulutavalt— Meie kõigest otsustasime juhtida parasiite kindla vektori suunas, mille finišis saab igaüks neist väljateenitud mikrokiibi ja totaalse kontrolli, mis on igast küljest *bõdlo`dele* kasulik. Olgu veel tarvis ka surmamürk, mis aitab inimkarja populatsiooni oluliselt vähendada meid rahuldava arvuni. Kuidas oinakarjale seda läbi vedada? Probleem-reaktsioon-lahendus. Selleks korra ei lähe tarvis isegi reaali-viirust külvata. Sest seks ajaks trügib teaduslik maailmavaade religioonide asemele ja just teadus ja tema meditsiin pürgivad uuteks iidoliteks, mida massid pimedalt uskuma hakkavad. Näen ette, biomass veel ilmutab tulist soovi kiibi eest maksta, tundes karjaliku hirmu mingi olematu, kuid igast massmeediast pealetungiva võltsohu ees, mis olgu koroneeritud igaüht vabaduspiirangutesse jooksutama. Täitsa uskumatu, kui lühike on inimpõlvkondade mälu: veidi vähem kui sada aastat enne seda sünget aega viime läbi esimese vaksineerimise proovipanekut, eksisteeriva ja ohtliku tõve vastu just nagu „kaitseks“, tegelikult tapab „päästev doos“ peaaegu sama palju inimesi terves Maailmas, nagu seda oli Justinianuse katku ajal... Propaganda olgu mis iganes kui valgete niitidega kokku õmmeldud, oinad hakkavad viibima liigselt suures paanikas, et tõele vastu vaatama. Finaalis tulen mina Antikristuse näol teadagi mis templisse ja istun troonil nagu kuningas igavesti. Igavese elu eest

kannavad hoolt Bilderbergi Klubis jokatavad idioodid. Enda näilise kõikvõimsuse ja meie poolt neile antud tühjadest lubadustest pimestatud, ei raatsi nad aimu saada et nende nimed juba ammu surmanimekirja esilehel olemas on.

— Imelik. Minu teada on ju Anti...

— Antikristus saaks Saatana parem käsi olla vaid juhul kui viimane poleks lihast ja luust kootud. Nagu sa seda näed, asjad on teisiti. Muuseas, patuimene kui konseptsioon on algusest lõpuni meie loodud. Terve Ilmutuse raamat on Johannesele ette dikteeritud! Selle nimel, et organiseerida eshatoloogilise vuaali all maise, mitte vaimse, võimu valitsemist. Veel ka selle nimel et lammastel jääks mingi lootus positiivsele lõpule.

— Kui see on sinu siiras vaatevinkel siis sa eksid rängalt. Inimkonnal on ja alati oli võimalus ennast muuta heatahtlikumaks ja mõistlikumaks. Teie oma pimedas misantroopias ei näe positiivset arenguteed ja tembeldate inimkonna lootusetuks, varastades inimestelt võimalust ennast muuta ja nende õigust pilvituks tulevikuks, —järeldas Jeesus halastamatu päikese poole silmi kissitades, —Teie tahate globaalses mõttes prediktorit mängida. Kuid kas on teist üldse keegi mõelnud, et olemas on jõud mis käib teist üle?

— Kes siis see jõud peaks olema? Issand Jumal vä? Ja sa tahad öelda, et teie salaühing täidab tema käske?

— Ma ei räägi Jumalast praegu vaid Välismõistusest. Oled võib olla lugenud Egiptuses lebavast nelinurksest obeliskist mis tuhat tonni kaalub? Ei inimesed seda ju teinud.

— Ah, sa mõtled tulnukaid!

Vihjet andnud GaNotzri noogutas.

— Kas pole liiga palju teadmisi ühe varakeskaegse plebsi jaoks?

— Lapse aju suudab palju teadmisi endasse imendada kõikidest valdkondadest. Ei olnud ka minu teadmishimu erandiks. Sa ise ei karda, et teie ühingat juhtivad maavälised olendid?

— Ei. Ei ole mõelnud, aga raasukestki ei karda, — kõlas Jehoova kindel vastus, kes vaevalt suutis prantslase avatud laia maailmavaadele ilmunud reageerimist- naeruhoo- vaos hoida. — Kui elaski kuskil maailmapaikades kõrgarenenud tsivilisatsioon, siis on ta ammu hääbunud. Jumalad tulevad, jumalad lähevad. Jumalad sünnivad, jumalad surevad.

— Kuidas ka poleks, olid mõned nende järeltulijatest teie tee peale jäänud. Teie poolt oli üsna kergemeelne rünnata nende baasi. See võis hävitavat vastulööki anda.

— Ole nüüd loogik. Ieerikos elanud inimlaadne rass oli ühe jalaga haua sees. Nende hiiglaslik

keha muutus koheselt nende vaenlaseks, kui hapnikukonsentraatorid rikki läksid, sama kehtis ka muude asjade suhtes. Rünnaku nende linnlennu vastu võiks isegi armuandvaks nimetada. Nad olid juba nii halvas seisundis, et ei saanud inimkääbikutele vastu seista. Isegi ei läinud vaja tulevikust midagi keerulist tirida, piisas ainult öösel paigaldatud paarikümnest detonaatorite ühisimplusioonist legendaarsete seinade purustamiseks, mida hiljem pealtvaatajad ja nende järeltulijad seovad muidugi rongkäigu ja torudesse puhumisega, mis olid ainult detoneerimise signaaliks. Lammutamisele järeltulnud taplust võitsid juudid ainult usku Jehoovasse erutunud R-ajule ja enda ülekaalukale mitmusele. Koljat jäi ellu, kuid temalgi töötas aju hapnikupuudusest halvasti ja oli otsustanud enesekindlalt vallutajate tollasele juhile üksikvõitluses kere peale anda. Juhile, kes oli meie otsene käsilane! Kui tobe enesetapp vaese Koljati jaoks. Mis kõige naljakam, — naeris JHWH — Juudid kirjutavad hiljem laimu nagu sa ise viibisid sündmustel ja kamandasid semiidi armeed. Aga ma olen tänulik sinu poolt tulnud vihje üle. Peab meelde jätma märkme, et suurte geograafiliste avastuste ajal saata Indiasse ja Hiinasse jesuiite ja Lähis-Itta templirüütleid, et nad kogu huvitava ja kasulikku kraami mida üles leiavad-kaevavad viivitamatult Vatikanisse vedaksid, kust see juba meie omaks saab. Ja kes teab, äkki meie ajamasina skeem või prototüüp saabki leitud ühe sellise otsinguretke käigus?

— Kuidas sa mind leidsid?? Agendilaadseid inimesi minu kannul ma ei näinud, ainult purustasin üht väikest luuremasinat, mis oli öla poole vaadates hõlpsasti leiduv.

— Selles asi ongi! — täheldas omakorda küsitav eneseuhkuslikult, — Olgu pealegi, kirjeldan ka om... hm, meie ajamasina tööpõhimõtet. Kuula nüüd hoolega.

Iga asi või elusolend jätab energeetilise jälje. Näiteks mõõgal on neid jälgi kaht liiki: siis kui relva sepikojas töödeldakse-karastatakse ja siis kui too lahinguväljal inimesi raiub. Tugevam ja sügavam jälg sõltub sellest millal mõõk sai rohkem energiat, kas oma sünni ajal või elu jooksul, kas nii öelda introveerselt ehk siis enda seest tuleva jõuimpulsi tagajärjel või ekstroveerselt, see tähendab siis kui teiste elusolendite vaimne-või elujõud ja teiste asjade mingi mõju mõõka puudutas. Organismi jaoks mängib ajajälje rolli vaimse ja bioloogilise energia haripunkt või näiteks suurim tema elu jooksul tehtud pingutus, võib ka emotsioon olla. Niisiis toimub ajas rännak just nende asjade või olendite olemise kõrgpunkti perioodi. Ajas tagasi minemiseks on vaja ainult mõõga, näiteks rauaosa või inimese luutükikest, võib ka näiteks terve olla. Neid koos ränduriga masinasse asetades tekib püsiv side- köh! — köhis selgitaja eriti sügavalt, kahetsedes endamisi, et ei saanud praegu endale lubada janust valutama läinud kurku jookiga hellitada — Vastupidisel põhimõtel toimub ka ajamasina kasutaja tagasitulek. Õnnestumise jaoks on vaja omast ajast kaasa võtta mingi asja tükikese. Tähtis oleks, et objekti teine osa saaks endast anda tugevat energiapahvakut. Siis on tulevikku täpne tagasinaasmine lubatud. Siinkohas pean lisama et pika elueaga organismid või esemed ei sobi ajamasinas kasutamiseks, kuna hoopiski ei ole võimalik teada nende energeetilist haripunkti. Meilegi on selle sõltuvuse funktsioon ebaselge ja mõned spetsid meist arvavad seal isegi teaduse ületavaid jõude mängus olevat. Ehk siis

tõenäoliselt on meie ajamasinal tegemist Clarke'i kolmanda seadusega, mis räägib: iga piisavalt arenenud tehnoloogia on eristamatu maagiast.

Sina aga, loll niisugune, purustades ja eemale visates minu, see tähendab meie inimese poolt sinu külge klamberdatut tehnilise luure vahendit ja lihtsameelselt arvates järelevaatest nüüd vabana olevat, hoopiski andsid enda umbkaudse dislokatsiooni meile läbi aja teada!

Luureknopka oli programmeeritud nii, et purustuse hetkel, või õigemini tund pärast seda, lülitus sisse tema raskesulatavast ja igavese säilitusajaga metallisulamist kesktuumas ahelreakstioon, mis lõppes lühiajalise ja tugeva valge fosfori põlemisega. Fosfor andis vajaliku energiat, mis pidi ja oligi suurema näitajaga kui see mõju mida sa oma kätetööga knopka ja knopka sees olevale tuumale rakendasid. Samas kui ainet ümbritsev kapsul jäi terveks, imendades siiski ülalnimetatud impulsi. Pärast aastaid leidis meie otsimisgrupp kapsli üles ja nii edasi.

— Teie olete kavalad, nagu Eedemi aspiid, pole kübetki kahtlust. Mina aga ei eksi vist kui arvan teie ajamasina kasutusel tervisele mõjuvaid omadusi kaasnevat.

— Mis põhjus on sul nii arvata? — küsis-vastas kaasvestleja ebaustavalt.

— Põhjus on kõigepealt selles, et sul valutab pea, ja valutab nii koledasti, et su meelekindlus on kadunud ja sa mõtled ainult leevendusele. Sul pole jõudu minuga rääkida, sul on raske mind vaadatagi. Tahtmatult olen ma praegu sinu timukas ja...

— See, et sa „Meister ja Margaritat" oled juhtumisi läbi lugenud või vaadanud, ei tähenda seda, et ma oleks Pontius Pilaatus! — raius narritav klassikalist kirjandust leebe tooniga talle meelde tuletanud polügloti, — Peab ajuvaba olema, et enda tulevast saatusotsustajat toodud stiilis mainima...

— ...Sellest aru saada oli lihtne, — arendas järjekindlalt habemikust pealetükkija endalaadi sõnalist väljavõtet — Sa muudkui hoiad või pigem proovid kätt nagu nende vikerkaarevärvilistele nuppude juurde sirutada, mis sinu rinnal ilutsevad. Ja pea, sa tahad seda alateadlikult kallutada, — lõpetas lanquedoklane külmavereliselt ja ühtaegu hoolivalt oma lause, võnketekitavat imevidinat ette sirutades ja järjest nupukest vajutades.

František astus sammu tagasi, tundes järsku kolba sees kergust. Kuid leevendusega tuli ka talle nii ebaselge, haruldane tunne, mis tõi iga kord hägusat arusaami tema teistlaadsusest muude inimeste seas. Külma ja küüniline süda seedis neid tundeid kehvasti, minnes taktist välja.

— Ennäe, kõik saigi läbi, — naeratas Kristus, — Kuid miks sa taganed? Kas loomulikud asjad on sulle vastuvõetamatud ja vastikud?

— Meie jutt on pikaks veninud, — vastas Kristusele selga pöörates ja juba päästva rooli poole väriseval patseerimisel suunduv ja jälle ennast puuetega tundnud „Frant``.

— Huvasti, õnnetu. Oli ebameeldiv kohtuda. Ja ära oma tahvelarvutit maha unusta! Muidu tunnevad arheoloogid sinu prügistamise pärast veel piinlikust!

— Huvasti, Naatsaretlane.

